

Womhaj Bóh!

Cisło 44
3. nov.

Łétnik 5.
1895.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy sobotu w Eszmołerjez knihičisłozetni w Budyschinje a łu tam dostacź sa shtwórtlétnu pšchedplatu 40 np.

21. njedzetu po św. Trojizy.

Jap. skutki 21, 14: Jako wón ło pak njeda narěczecź, bėchmy my spokojom a dźachmy: Za wola teho Knjesa ło stań.

Jako bėsche japoschtol Pawol swoje tšecze mišioniske pucžowanje skóncził, chzysche wón domoj pšichedichi do Jerusalema do Róma, do głowneho města zylého snateho śwėta ło podacź, so by ewangelijon přėdował. Ale do jeho wotmyšljenjow pšichindzechu czeźke hroženja, so w Jerusaleme swjaski a tyšchnoće na njeho cžakaja a so swoje wotmyšljenja do skutka njestaji. Jeho pšeczełjo jeho teho dla prošachy, so njebny do tajkich strachotow jaschtol. Ale Pawol ło narěczecź njeda. „Za wola teho Knjesa ło stań“, to jeho — a skónczuje tež jeho lubych rošbudzi.

Za wola teho Knjesa ło stań! Tak drje my wschėdnje w Knjesowej modlitwje spėwamy. Ale schtó to doscž wopomni? Najprjedy dyrbišch wolu teho Knjesa spósnacź — a potom spósnatu wolu Božu tež wuwjescź.

S wottal mėsėsche Pawol tu wėstoscź, so dyrbjėsche do Jerusalema hicź? S wottal wón wjedzėsche, so bėsche to runje Boža wola? Njebėchu jemu próstwy telko kšesecžijanskich pšeczełow niczo? Njebėchu mužojo kaž Timotheus, Titus a Lukasch śwėrni pšeczełjo a lubi bratšja? Njedyrbjal wón jich pošluchacź? Njebėsche to wėsta kšrobłoscź, so chzysche wón swoje juntrócž wotmyšlene pšchedewšacze na kóždy pad pšewjescź? Nė, po wabjenju swojeje wutroby wón njecžinjesche, hdnź wón do Jerusalema dźėsche. Pšichi kšlšach jeho pšeczełow chzysche ło jemu wutroba šlamacź.

Ale na cžim wón spóсна, so wón Božu wolu cžinjesche, hdnź do cžėrpjenja a šnjercze dźėsche? To móže ło lohko prajicź. Jeho powołanje jeho do Jerusalema wołasche. Wón bėsche w Mazedonskej dary lubosce ja kšudnych kšesecžijanow w Jerusaleme hromadził, kšfiził jara pod kšodom cžėrpichu. Ze dyrbjėsche se strowjenjom Mazedonskeje wošady wotėdacź. Dale mėsėsche kšesecžijanow w Jerusaleme w mėsje pošylnicź. Pšichetož woni bėchu w wulkim strasche ju šhubicź. Duž mėsėsche pucž swojeho powołanja jakny pšched sobu a spóсна Božu wolu a swojemu Bohu mėsėsche wón dalishe porucžicź.

To, lubi kšesecžijenjo, płaczi tež nam. Pšichi wážnych praschtenjach našeho žiwjenja njedyrbjeli my ł prawizy a ł lėwizy hladacź, ale na teho Knjesa šameho a dyrbjeli ło jeho praschtėcź: Knjeze, schtó chzėsč, so bych cžinił? Schtó je moja pšichipadnoscź? S wjetšcha pucž našeho powołanja tak jakny pšched nami leži, so ło dolho praschtėcź a šebi rospomnicź njetrjebamy, schtó mamy cžinić. Wone łu ł wjetšcha šame cžėlne wabjenja, kotrež nam tón pucž cžėmny cžinja. Njedyrbjala-li pak wscheje wėzy twoja wutroba juntrócž ł dobom wjedzecź, schtó je Boža wola, potom mašch kšėdkow ju namacacź. Ty njedyrbišch na džitwne šjewjenja cžakacź. Ty njekšmėsch łóš cžifacź, kaž ło to druhdy w bratrowskich wošadach štawa. Ty njedyrbišch šebi mėsťno w bibliji namacacź, kotrež tebi pšichipadnje na woczi pšichindze a šebi ł tym šnutškwone rošbudjenje salutowacź. Ty ło ł zyla njekšmėsch cžłowjetow pšewjele woprašowacź. Ty dźė mašch modlitwu a tak pšichistup ł temu Knjesej. Duž

jeho tež pytaj se spravnej wutrobu. Gladaj khroble na njeho a njedaj swojemu czetu sobu rēczech, a ty bórny Knjesowu wolu spósnajesch. Ty budzesch bórny wjedzech, sčto mašch czimicz. Twoje wóczko budže jakne a twoja wutroba wěsta.

Šny-li pať Knjesowu wolu spósnal, potom ju tež čziń. Wot njeje so japoschtol psches niczo wotwjescz njeda. Kunjež hrimanje čzerwjenjom, kotrež so k njemu pschiblizichu, i daloka blyšesche, wón pschi tym wošta: Ta wola teho Knjesa so stań! Kunjež běšche nětotra rjana nadžija sa pschichod sanicžena, japoschtol džěšche, hdžež Bóh chznsch.

Mój lubny kchesczjiano, Bóh tež tebe hušto hinať wodži, hacž chzsch ty hicz. Wón tebi hušto kubla bjerje, kotrež by rad skhowal. Wón tebi hušto čzežkoty nawołoži, kotrychž by so rad sminył. Pschi tym i tobu derje mēni. Pichetož wón tebe i tym pschihotuje sa žiwny kamjeń w swojim swjatym templu. Murjer tež kamjeń se wšchěch bokow wobdžěla. Wón to dyrbi, dokelž jón hewal k twarjenju trjebacz njemóže. Hewal wón njeby muri twjerdže ležal. Tež my smy tajke šurowe kamjenje. Teho dla podaj so, mój kchesczjiano, po to šlowo: Ta wola teho Knjesa so stań! Mašch-li škody, praj i Šiobom: Tón Knjes je jo dať, tón Knjes je jo wšal, mjeno teho Knjesa budž khwalene! W khoro'čzi šebi praj: Wón je tón Knjes — a twoja morlotaza a njesčezpli-wa wutroba woczichnje. W khudobje trošchtuj so: Tón Knjes jo chze a wón móže mje i wjele abo i malo kublami šdzerzech. Pschi kaschczu swojeho džěšča spěwaj šebi do wutroby: Sčtož čzini Bóh, wšcho dobre je. Njedaj so ty psches wabjenja, próstwy o šylsy tych swojich wot Božich puczow wotwjescz. Woni drje derje myšla, ale woni mēnja, sčtož je čzłowjecze a niz, sčtož je Bože. Gladaj so tež, so by tebe twoja wutroba njesawjedla. Njech je tež tebi čzežko, jara čzežko, njech so tež mrežazemu nanej moczi se šylsami macžatej, hdyž pschi swojim ložu štadleschko swojich małych džěczatkow wohlada, kotrež dyrbi tu šyrotow wopuschczicz, pschi tym woštanje: Ta wola teho Knjesa so stań!

Potom tež Bože žohnowanje pobrachówacz njebudže. Ty smějesch pschezo štrošchtuu wutrobu a radostuu myšl. Na najczēmnišchich puczach twojeho žiwjena budže tebi jakne šwětlo šwēcžicz. Kóžda rana žiwjenja budže tebi šazicz, junu dóndžesch do njejšeskeho Šerusalem, hdžež žana šrudoba wjazy na tebe njeczaka, ale šame wješele.

W wšchěch škutfach a wšchēm džěle
Dam Bohu radžicz žyly,
Kiž wšchitko samóže;
Wón budže derje radžicz,
Wišě wězy prawje šadžicz,
Wišak rada a škutf pschi nim je.
Šamjeń.

Ša wušnaju: wy seže mje šbil!

Štara žona k jenemu i mojih pscheczelow praji: „Mi by jara lubo bylo, hdy byšchže mojšeho šukoda Šangu wopytal. Wón je jara khory a ja so boju, so wón wjazy njestanje. Wy chzeče tam hicz? To je pscheczelnje wot waš. Ale ja wam niczo šanjelczecz njekmēm. Wy tam jara witamy njebudžech. Wón šlyšcha do towaštwa šwobodnošmyšlennyh. Tym wješele čzini, hdyž pobožnyh ludži čzitač a rēczech, přédowacz a so modlicž šlyšcha. Duž jich šlowa nahrabaja a je potom wušmēšchujaja.“

„Mó“, wotmolwi mój pscheczal, „jeli so je Knjesowa wola, chzu tam džeuša popođnju dończ a pošpytač.“

Popođnju pschidže a wón so na pucz nastaji. Duzy šebi na wšchelate hróncžta i biblije myšleiche, kotrež by šnano khoremu čzitač mohł. Šemu pať niczo pschihódnje do myšlow njepšchidže a wón so tajki šlaby čzujesche, so šebi hižo rospomni, hacž tež so šažo wróczil njeby. Wjes tym běšche hacž k kžžnym durjam dóšchol, hdžež khory bydleiche. Wón wofomif štejo wošta a Šaha wo pomoz prošesche. Duž běšche jemu, kaž by jemu šnutškwony hlóš prajil: Sčto je čzłowjeckej rt šworil? (2 Mójš. 4, 11.) Wón mēšesche to ja pschihlošowanje Knjesowe a wo durje klapasche. Šangowa durje woczini a pohlada, sčto tam běšche.

„Ša šym pschichol wašcheho mandželšeho wopytač. Ša šlyšchach, so je khory. Wjšlicže šebi, so by so nad mojim wopytom šwješeli?“

„Wón je jara khory; ale to prajicz njemóžu, hacž so šwješeli, hdyž wy k njemu pschidžech.“ Wona šawola: „Šduardo, knjes tu je, kotryž chze tebe wopytač. Sčto dyrbju jemu prajicz?“

„Praj jemu, so njech nuts pschidže, hdyž so jemu chze“, běšche to njepšcheczelnje wotmolwjenje.“

Wón šastupi a džěšche k ložu. Wón wošta nēhdže 20 mjēšchjuow i klobukom w razy štejo, powjedasche wo bolosčach khoreho a wo wšchelafich družich wězach. Wón malo wotmolwjenjom došta a to žyly i krotka. Žona so bojšliwje woprašcha: „Šduardo, njechasch teho knjesa prošycz, so by so pošymyl?“

„To móže, hdyž chze.“
Mój pscheczal so šymy a wša šwoju malu bibliju se šaka a so praschesche: „Še wam lubo, hdyž wam nēšchto i tych knihow čzitam?“

„To móžechže, hdyž chzeče“, bórbotasche tamny.

Š čzichej próstwu, so chzyl Bóh jemu prawe mēštvo namafacz dacž, wón na 51. psalm pschidže a jón čzitasche. Pschi šfinatej šchtuczny: „Njesaczšni mje wot šwojeho woblicža a njewšmi šwojeho šwjateho Duchu wote mnje“, wón šhwilu pschesta. Na to wón tu šchtuczku hišchže junkróč čzitasche a šmērom pschistaji: „Sčto bychmy w nušy šapoczeli, hdyž njebychmy Boha mēli? Sčto bychmy do khudnyh šworjenječtkow byli, hdyž by so wot naš žyly wotwobrocžicz chzyl? Šdy by jeho šwjaty Duch naš wjazy njestajpil, i nami njewojowal a naš njewodžil, kať bychmy my tola čziječe hubjeni byli!“
Dolha pschestawša. Šhory woczni šaczini a šebi to rospomni; drugi čzische wošta. Žona běšche horje dóškla. Ššamo šifotanje čžakniša běšche šlyšchecz. Ša šhwilu na šwjerež khory muž pomalku hlówu wobroczi, mojemu pscheczalej do woblicža pohlada, ruky wušpšestře a praji: „Ša dyrbju wušnacž, wy seže mje šbil.“

„Ša waš šbil? Na kajke wašchnje? Sčto chzeče i tym prajicz?“ „Šako wy klapaschže a so prascheschže, hacž šmēcže šastupicz, šebi po wami žadach, dokelž wašch hlóš šmajach a šebi myšlach, so budže mi to, sčtož mi wy prajicz a čzitače, žorta nacžinicž. Ale ja so nētko šwjecz njemóžu. To je wot špoczatka hacž k kónzej džiwna modlitwa, kotraž so žyly ja mnje hodži, wošebje te šlowa, kotrež seže wošpjetowal. Še šu čziječe wērne. Ša šym Boha wopuschczil a jeho šwjateho Duchu šrudžil; ale myšlicže šebi, so by so Bóh nade mnu šmilil, hdyž bych nētko tule modlitwu šam ša so wušpšewal?“

Mój pscheczal tam dlěje wošta a khoremu wo Šesufu a jeho lubošči powjedasche, kať je hišchže na šchizju sa šwojich pscheczeharjow prošyl, kať bu wot čzłowjekow šazpjeny a šaczšnjeny a tola wšchěch pschestupjenjom dla šranjeny a našchich hrěchow dla šbity; kať je naš lubowal a so šam ja naš podal. Šedyn džēń po druhim so miny a čžerpjazy pschezo hišchže na šwojim bolosčnym khorožozu ležesche. Šadyn jeho přjedawšchich towašchow jeho njewopyta. Šsmjertne ložo šwētunje šmyšleneho čzłowjeka njestajimije. Niczo njeje, sčtož by jemu bóle napscheczšwne bylo. Ale kchesczjianski pscheczal běšche štajnje witany a čzim bóle k kónzej khwatasche, čzim wutrobnjšeho jeho witachu. Wodacže hrěchow, wuczšezaza móž křwě Šhryštufoweje a trošcht šwjateho Duchu běchu pschezo šašnišcho na mrežazym pošnacž, doniž i mērom njewušny.

Nětotre pravidla M. Š. Šranfi ša prawe čzitanje šwjateho pižma.

1. Pscheczitaj najpředy žyly bibliju, štary a nowy štestament, so by wjedžal, so by wjedžal, sčto w wobēmaj šteji. Šo tym pať ščziń šebi wošebi wošebje nowy štestament derje šnaty. Štary štestament je tež Bože šlowo; ale w nowym štestamencže je nam

Boža wola jašnišeho njewjena. Se stareho testamenta móža tebi wošebje Davidowe psalmy služić.

2. Njewotstorkaj swoje čitanje w bibliji wot jeneho duja na drugi, ale pytaj wšchěduje w swjatym pišmje.

3. Njeczitaj swjate pišmo je žanym druhim wotpohladom hač s tym, ja kotryž je date, so by naš potašalo k sbožnojezi. (2 Tim. 3, 15.) Myšl bebi jenož, so chzesch wěrić, činić, so nadzjeć, ištož so w swjatym pišmje wučzi, kaže, službi. Kaž je namakaš, tak bebi myšl, so chzesch tež zyle być a bej sa tym se wšchitkimi swojimi mozami, kotrež wot Boha maš. Chzesch-li Božu wolu činić, nashonisch, hač je ta wučzba wot Boha (Jan. 7, 17). A potom budže tebi žiwe słowo Bože njesachodne žymjo (1 Pětr. 1, 23), pšhes kotrež so s nowa narodžisch a wone budže tvoju dušchu wučzišćić w pošluchnošći wěrnosće.

4. Pšhistup k swjatemu pišmu jako tajki, kiž hišćeje ničjo njewě, potom budžesch najwjazy nawučnyč; kotřiž pak maja so ja mudrych, so blašni sežinjeni.

5. Womyšl bebi, so w swjatym pišmje žanu wěrnosć nje-pósnajesch, wo kotrež njeđyrbjaš jamolwjenje dawacž, hač so ju do žiwjenja pšchetworil, kaž so jěč a picže do čžela pšchetwori.

6. Pšchi čitanju swjateho pišma maš najlěpšihu skladnosć, swoju wěru a swědomje pruhowacž. Teho dla wopomni 1., hač maš wšchitko tak w nashonjenju, kaž jo swjate pišmo pšched woczi staja. 2. S wotkal pšchiužje, so pšchi čitanju telko smylkow na bebi namakaš. 3. Šak tež mohł ty k dobremu, kotrež pó-juajesch, dórić.

7. Njěpytaj swjate pišmo po swojej myšli a rošomje měrić a složić, ale twój rošom po swjatym pišmje, hewaš tebe tvoje hejchlerštworaj.

8. Redžbuj na jadro swjateho pišma: Jesuša Křistuša k pošyljenju tvojeje wěry a k wobnowjenju po jeho pšchikladže.

9. Měj kěžbu wobštejnosćow wošobow, kaž tež měštno a čžas, wo kotrymž so powjeda, hewaš budžesch wopaf wo swjatym pišmje budžić a so teho dđeržecž, ištož so sa tebe njeđodži.

10. Njěbudž wo šrošymjenju nekajšeho hróncžka, priedy hač wěsch, fajke je šwišowanje.

11. Teho dla pšhecžitaj zyle knihi abo žylu epistolu sa šobu, s dobrim pšchemyšlenjom a měj kěžbu teho, wo čžim so rěči a wospjetuj jo hušto, potom šmješsch lěpšeho rošbudženja wo wšchitkich wězach.

12. Šdyž so dopomniš, so so tež hewaš na druhich měštnach wo tej šamej wězy rěči, pšchirumaj to a kěžbuj, fak jene druhemu k dorošymjenju dopomha.

13. Š temu budže služomne, šdyž so pšhes pilne čitanje swjateho pišma šuaty sežiniš, so bórny wěsch, šdže to abo tamne w swjatym pišmje steji.

14. Měj kěžbu dobreho porjada, kotryž swjate pišmo fak derje w wězy fak tež w słowach dđerži. Pšchetož to tebe w wjele wězach dorošjašni.

15. Šladaj na to, so by nowy testament se stareho a stary s noweho šrošymil.

16. Njemyšl jenož, so by šrošymjenje po pišmiku wopomniš, ale šladaj, so by pšhes škutkowanje swjateho Duha tež myšl japoschtołow a profetow póšnal a jich lubojeć, nadžiju, radojeć a druge čžucža, kiž je Bóh w jich wutrobje škutkował, s jich słowom šrošymil a bebi hluboko do wutroby šapišal.

17. Njedaj so pšhes wopacžne wuloženje šchprucha, kotrež so bebi po čželnym wašchnju čžiniš, wot praweho šrošymjenja wotwobrocžić. Njěpraj: druij tež fak myšla. Čžlowjetojo móža so molicž, ale Bože słowo je wěrne. Daj so pšhes njesbože a pšchiklad druhich nawučžić, fak tež Pětr praji, so so nekotři pšhes wopacžne šrošymjenje do bluda a škaženja čžahnu.

18. Kěžbuj pšchi čitanju swjateho pišma swěru na wobštejnosće žyrkwoje, hač so tehdy dobre abo šrudne byle, a fak je Bóh tehdy čžiniš. Pšchetož to k pošyljenju tvojeje wěry a k rošomnemu a wobhladniwemu žiwjenju pomha.

Wóh tych swojich njewopušćeži.

Šan šlawneho jendželskeho předarja Spurgeona bešče tež šaraš. Šle wón měšesche jenož šnadne dothody, fak so jeho šwóžba hušto pšched prašchenjom štešesche: „Šcho budžemy jěč? šcho budžemy picž? šcho budžemy so woblekacž?“ Šas šhubi Spurgeon tež k temu wšchemu hišćeje swoju jeničku křowu, kotraž šwóžbje mloko a butru dawasche. Šnjeni šaraška čžyšesche hižo šadwělowacž: „Šcho čžemy jenož šapocžecž? šcho čžemy čžinić“, to bechu jejne

wobštajne starosće a škoržby. Šaraš pak bešče štrošćtneje wutroby: „Šcho my čžinić čžemy, luba žona“, fak by wón wotmolwil, „njewěm, ale šcho Bóh čžinić budže. Njewěsch dha: Šchož čžini Bóh wšcho dobre je?“

Šišćeje tón šamy džen bešče w bližichim měsće wulka šhromadžina duchownych, na kotrež mējachu so šjeneje pošladnižy pjenješy rošdžělicž. Šdyž bešče wšcho hotowe, wóšta w pošladnižy tola hišćeje na što hriwnow. Pšchedšyda šhromadžiny so druhich woprašča, šcho čžedža s tutymi pjenješami šapocžecž. Ša to so wón na Spurgeona dohlada, kotrehož šhude wobštejnosće šnajesche; wón pak ničjo njewjedžesche, so bešče Spurgeon njedawno šwoju jeničku křowu šhubil. „Ša bebi myšlu“, džesche pšchedšyda, tute pjenješy njebudže ničto lěpje trjebacž móž, hač luby bratr Spurgeon se šwojej šwóžbu. Ša pšchipołowu hišćeje teho dla něšcho, a kóždy wot waš budže drje teho runja čžinić.“ Fak so šta.

Šako Spurgeon wječor domoj pšchiužje, pšchinješe 400 hr. šobu, kotrež bešče Bóh jemu wobradžil. Nětko bešče wšcha nuša k šonzej. „Njěprajach tebi, luba žona“, to bešče šararjowe šłowo. „šcho my čžinić čžemy, njewěm, ale šcho Bóh čžinić budže.“ Tutón podawš wobtwjerdži tutu šwóžbu šašo w tej twjerdej wěrije, kotryž tež my ženje šhubicž njechamy: „Wóh tych swojich njewopušćeži.

Ša 31. oktobra!

Eph. 6, 11. Woblecžje so žylu brón Božu!

Šso woblekaj brón Božu, šbėhú šhorhoj wyšoko,
Tu šwjatu šhorhoj šchiza, kiž wěčnuje blyšćeži so:
Tu nješ pšhes čžnu a šwětkojeć we šwojim šbóžniku:
Wšcho dobyče je tvoje we tutym šnamjenju.

Šso woblekaj brón Božu; njech wěra je twój šchit,
Twój křyw, mjecž, šylny šabat: fak pšcheminješch tón šwět;
Š tej bronju wopafany čžehú pucž šwój do rowa,
Fak pšcheminješch ty helu, doštanješch njebeša.

To Konstantinus jemu je derje dopóšnal, —
Šiz bronje aniz wóššo — tón Šnjes je wojowaš,
Tón Šnjes sa nješo doby a jemu potaša
Ša njeju šchiza šnamjo, to šnamjo dobyčeša.

Šcho Augustina s ruki čžertowskej' wutorže?
Šak wotucži se šnjereče sa nowe žiwjenje?
We Božim pišmje škieži po proštwach Moniki
Wšchě swjate bronje jemu našch Šnjes najšmilnišchi.

Šso woblekaj brón Božu, fak Luther, šhudy mnich,
Š tej bronju je so bėdžil we bitwach najčžejšich.
Šak dobyčežizy steji se šwojej bibliju
We Wormsu: Bóh mi pomhaj; ja hinaš njemóžu!

Šso woblekaj brón Božu; tón šwět wšchaf leži w šlym
Š služu temu šlemu a hrošy wěrižym;
Tón Šnjes naš pošylujuje, nam šwěru dopomha
Se wšcheho šleho škutka do šwojoh' kraleštwu.

Duž čžemy, lubi šwěrní, s tej bronju wojowacž,
Š wješele s tym Šnjesom we wšchitkich bėdach štačž.
Tu bronje a tam palmy, tu šłabi, křadni tam
Š šbóžni! Šaleluja! Šaj, Šesu, pomhaj nam!

Šh. Š. Šalkaš.

Pomoz w nušu.

W wulkich měštach je wulka nuša. Wošebje wulka je nuša wo bydlenjach. Ša njecham prajicž, so došć wobydlenjom njeje; pšchetož ištož ma pjenješ došć, móže štajnje bydlenje a to dobre bydlenje došć. Šle sa maleho muža, sa šhudeho je čžěžko bydlenje namakač, fajkež čžlowjek k šwojemu šbožu a derjehicžu trjeba. Šak šrudnje a hubjenje dyrbja to ludžo hušto bydlicž, to bebi ničto myšlicž njemóže, kotryž to widžal njeje. Šozialdemokratojo špytaja hušto robočzanow na křaju pšhecžiwu wobkėžerjam naščezuwacž na jich hubjene bydlenja potašuju. Šle robočzenjo hišćeje křadnije bydla pornjo šhudy w wulkich měštach. Šušto dyrbja woni w mokrych, šnijerđatych pinzach bydlicž, do kotrychž ženje šłóncžko nješwěčzi a malo šroweho powětra pšchiužje,

abo, sčtož je najhóršče, ludžo bydla i zushmi, kotič jim ja spanje nēščto saplacza, w małym runje hromadže, sčtož je tač derje strasčne ja čžlnou itrowosč, kaž ja pózčžiwosč.

So je nusa husto wina, so hwojbnje žiwjenje rospadnje, ja to podam pschiklad, kotryž hym psched frótkim powjedacž hlyšchal. W wulkim mēčje S. mējesche duchowny jawny pschednosčk wo tutej usy. Duž na fónzu muž staže a praji: To je wschitto čžiče dobre, ale hdyž nam pomhacž njemóžecze, potou so tež džiwacž njemēčje, hdyž budžemy sozjaldemokratojo. A nētko tón muž powjedacše, kač je wón — kowar — prjedy je 3 hr. 50 np. na džen ipoloinje živy byl, ale so nētko wot teho čžaža, so ma tajke hubjene bydlenje, wjazh njepščindže a so je sozjaldemokrata.

Na druhi džen džēsche duchowny i blidarjom do kowarjoweho bydlenja. Bydlenje njebēsche jenož huske a masane, ale tež hubjenje džeržane, čmowe, šakurjene, tapety se seženow wišachn, seženy bēchu mokre a malo rumna tam bēsche ja staršcheju se 7 džēcžimi. Muž domach njebēsche, ale jeho žona wobtruczi mužowe prajenje, kotryž bēsche nēhdy porjadny, domjazh, pilny a slutniwy byl, ale wot teho čžaža, so bēsčtaj w tym bydlenju, so wón wjazh domach sbožowny čžul njebēsche; po nēčžim bēsche so nawucžil do korežny khodžicž a nētko wschitto dele džēsche. Se hlyšami w woczomaj wona na mužowu trubku potaša, kotraž w rózku stejesche, a powjedacše, kač je nēhdy jeho najwjetšcha radošč byla, wječžor hēbi trubku jazehlicž a so se žonu a džēcžimi rosrēcžowacž. Nētko so to wjazh nješta a wina bēsche hubjene bydlenje. Wobšedžet kēže tež nicžo čžinicž njehašche, dokelž móhli druhy w domje bydlažy tež se hwojimi žadanjemi pschicž a wón bēsche prajil, so dyrbitaj wješkelej byč, so staj se hwojimi 7 džēcžimi hiščeže tajke bydlenje namakalož.

Duchowny so blidarja woprašča, sčto to placzi, bydlenje wuporjedžicž. Mijchtr, kotremuž nusa wutrobu huujesche, hlybi to ja 40 hriwnow wobstaracž. A bóršy bēsche bydlenje w porjedže. Muž, w kotrymž dobre hiščeže wotemrjelo njebēsche, bēsche džakowny ja tu pomoz; wón hwoju trubku sažo do porjada staji a domach pola žony a džēcži wosta a 3 hr. 50 np. na džen sažo dožahachu. Sbože hwojby, kotrež bēsche psches hubjene bydlenje hrosylo rospadnyč, bēsche wukhowane ja 40 hriwnow.

Džiče a čžicze teho runjecža! Wošebje dyrbja wobšedžerjo kēžow i teho wuknyč. So nam sozjaldemokratija njeby na schiju pschijchla, dyrbimy i tej lubosčju skutkowacž, kotraž wschitto pschewinje.

A mērej wutroba!

A mērej, k mērej wutroba!
Sčto hly tajka njemērna?
Wschato wēšch, so na semi
Wēcžne sbože njebydli;
Te so horkach w njeby da,
Duž budž smērna wutroba!

Čžicha budž o wutroba,
Nimash tež tu wješela;
Wēšch, so w njeby bydli tam,
Kič wšchē skutki placzi nam;
Ssy tu prawje čžinila,
Dha budž čžicha wutroba!

Sežerpliwa budž wutroba,
Njech čže hanja, podtkōčža;
Hdyž mašch Boha pschi hēbi,
Dha čže nicžo nještōžiči;
Bōh čži se wšchob' wupomha.
Duž budž sežerpna wutroba.

E. S.

Čžicha wješ.

Dolho stupachmy na horžym popoldnju do předka a hēbi rjane rostliny i bokow pucza a njelicžomne pižane njetležki a bruki wobhladachmy, kotrež wokolo rjaných kwětkow a rōžow slětowachu a na nich hēdžachu. Skōncžuje do wšy dondžechmy. Čžichi mōdry jēpor wokolo njeje ležesche; čžiče stejesche bacžon w hwojim hnešdže na ponožku přenjecho twarjenja. Sa njepomnju, so w zylēj wšy žaneho šynka šašlyschachmy. Čžiče stejesche stara doštojna

zrykwicžta, čžiche ležesche pohrjebniščežo wokolo njeje. Durežka bēchu woczūnjene, kaž bychu naš pschecželnje prošyle, šastupicž. Pschecželne wješne pohrjebniščežo pschewo rady wopntamy. Tam leža rowy wokolo zrykwije, w kotrež so k Bohu modla; a hdyž wješnjenje spēwaja a na předomanje pošluchaja, je, kaž bychu jemrjeczi hiščeže wšchitzy pōdla byli a kaž by wot wulkich staršchich hēn ničto w wulkej wješnej hwojby njepobrachowal. To je zyle hīnak, hačž hdyž we wulkim mēčje na předomanju haru wot hašow a klinkanje konjazych železnizow hlyšchisch. Čžicha ležesche parna kōdž blisťo pschi pohrjebniščežu. Tak bēsche, kaž by kapitan pucžowarjam prajil: Moji lubi, pohladajče wschitzy tam! Tam je čžichi blač. Wšiminy hēbi telko čžaža, so bychmy hēbi na to pomyšlili, hdyž junu wschitzy dojedžemy. Čžiče po: malej tšechu pschi muri štejachu čžorne mary. A našchim wutrobam rēcžachu wone khtuje jako to kōžo, na kotrymž so podrožnižy k pošlednemu, čžichemu mērej donješu.

Smērom hēbi napižna pomnikow pschecžitachmy. Ach, na tym šamym wješnym pohrjebniščežu namakachmy te šame hlyboke šdychowanja staršchich, kotič dyrbjachu hwojemu džēsčju wotžal čžahnyč dacž, mandželskeje, kotrež bu mandželski, mandželskeho, kotremuž bu hwerena mandželska wjata. Ale tež te šame šłowa wēry, lubosče a nadžije namakachmy. Ach kelko bolosčow džēlenja bē so tam nješlo, hdyž našche wohi štejachu; kelko horžych hlyšow bē ta semja hīžo do so hēbala, psches kotryž stupachmy. Kelko šdychowanja bēsche tam hlyšecž bylo! A nētko bēsche wschitto čžicho. Mly wopušecžichmy pohrjebniščežo a wješ a stupachmy dale psches šahony nimo starých wjerbow. Wječžorna čžičina na štwōrbje a na našchich wutrobach ležesche. Mly wopomnichmy w nutrosčži, so hmy sažo džen dale pschichli — čžichemu, wēcžnemu mērej bliže.

Domjaze žiwjenje.

Hdyž druhdy wokolo hwojotka psched hwojimi wrotami šteju a špōžnych džēlacžerjow domoj hīč widžu, potom hēbi myšlu: „Ach, hdy by jeno kōždy prawje luby dom mēl!“ A sčto móže jemu tajki dom pschihotowacž? Sšnyej macž a šotra, mužej žona a džēcži. W hwojby domach najrjeišche wješela šatežčja. Tam so čžłowjek sbožowny čžuje. Sbože njeje jenož w krašnych hrodach. Hdyž šu hēbi čžłowjekojo dobri a w džēcžazej radoščiči, sčtož jim Bōh dawna, hjeru, tam sbože bydli. W domje a w hwojby leža žōrla derjehicža kraja, jow leža korjenje jeho mozy a hlynosče.

„Derje temu, komuž je pózčžywa žona wobradžena, ta je wjele krašnišcha, dylžli drohe parole a džēlawna žona je hwojeho muž a frōna.“

Nēščto k rospominanju.

Mēch na khrībječe.

„D, so byščeže mēch na wajchim ramjenju widžecž móhli!“ To šłowo čžitajch pola wulkeho jendželskeho pēšnjerja Shakespeara. Sčto čže wone prajicž? Mošjašujenje dawna sežchowaza bajla:

„Kōždy čžłowjek nošy na ramjenju mēch; jedyn kōuz jemu předku dele wišy, druhi jady psches khrībjet. W předkownym kōuzju šu šmylki jeho šobucžłowjekow; te ma wón stajnje psched woczomaj a móže je jašnje widžecž. Šsame jeho šmylki a wopacžnosčeže pak teža w šadnim kōuzju mēcha; ja uje wón wōčžka nima.“

Šak prawje ma ta bajla, móže kōždy šam na hēbi šhomicž. Ty dyrbišch mēch najprjedy wobrocžicž, so by so psched njelubosčžiwym žudženjom šahowal. Potom budže wón tebi druhdy čžežto došč na wutrobno čžiščecžecž.

*
Ničo lēpje njewocžehuje hač čžafanje.

*
Njeprašchej so ja hwojimi čžuczemi, hewal bywašch pschējara mjehli ja žiwjenje.

*
Njemēj ničžo ja njepšchemēnjomne khibba Boha.

*
Čžerčjenja hlyšcheja do nješnatych dobrotow Bōžich.

*
Niz, so hly šubowamy je tudy na semi njywažnišche, ale so lubujesč.